

Arrest

nr. 321 944 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 november 2024.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 5 juni 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

Op 23 februari 2024 ontvangt de Raad via JBOX een aanvullende nota van de verzoekende partij die zij als bijlage benoemt: “MASSIN D. GEORGIE aanv nota 2024 02 17” geen veilig land en update COI 12 2023”.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken." Ook in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in deze lijst.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. In haar aanvullende nota spitst de verzoekende partij haar betoog vooreerst hoofdzakelijk hierop toe, meer bepaald verwijst zij naar het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet en het schrappen van Georgië uit de lijst van veilige landen. Hierdoor verdwijnt de wettelijke basis van de bestreden beslissing en kan niet langer worden uitgegaan van het vermoeden van veilig land van herkomst, zo zet zij uiteen. De verzoekende partij hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) onterecht zou voorhouden dat er wel een onderzoek conform artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en conform de artikelen 48/3 en 48/4 zou zijn verricht, en zij uit kritiek op de bestreden beslissing en de wettelijke basis ervan. De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat het verdwijnen van de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing op zich niet volstaat om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing "de behoefte aan internationale bescherming" van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en ex nunc onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C 556/17, Torubarov, punt 65).

Artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punt 118).

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad aldus nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier

voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

De verzoekende partij houdt dan ook verkeerdelijk voor dat deze beoordeling te lezen staat in de bestreden beslissing. Wel blijkt deze beoordeling uit de gronden van onderhavige beschikking. De kritiek geuit ten aanzien van de bestreden beslissing op zich is, gelet op het gevoerde volledig en ex nunc onderzoek door de Raad dat zijn weerslag vindt in onderhavige beschikking, dan ook niet langer dienstig. Om dezelfde reden biedt de verwijzing naar het eensluidend advies van het Commissariaat-generaal geen toegevoegde waarde in deze zaak. Waar de verzoekende partij kritiek uit op het voorafgaand aan de bestreden beslissing gevoerde onderzoek door het Commissariaat-generaal, kan worden verwezen naar de hiernavolgende bespreking.

De verzoekende partij meent dat de Raad de nodige (onderzoeks)bevoegdheid ontbreekt. In tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt in haar betoog, blijkt uit hogerstaande duiding dat de Raad wel degelijk kan nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissing en het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is, zoals door de verzoekende partij aangehaald in haar aanvullende nota, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en ex nunc onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie: HvJ 25 juli 2018, C 585/16, *Alheto*, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752). De door de verzoekende partij geuite kritiek dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins uiteenzet dat zij de nood aan internationale bescherming alsnog onderzocht conform de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 1980 en dat er zelfs geen sprake is van deze artikelen in de hele bestreden beslissing, is dan ook niet dienstig. De verwijzing in de aanvullende nota van de verzoekende partij naar de website van het Commissariaat-generaal betreffende het gevoerde onderzoek is dit aldus evenmin. Waar zij vervolgens meent dat het dan ook onterecht is dat aangenomen zou worden dat de analyse gebeurde op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat zij dan ook niet inziet hoe zou kunnen volgehouden worden dat in casu een onderzoek gedaan werd naar het feit of zij al dan niet beantwoordde aan de criteria opgesomd in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de hierna volgende toelichting waaruit het gevoerde onderzoek blijkt.

4. In onderhavige zaak laten de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier zulke immers beoordeling toe.

4.1. Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 16 van Richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werd gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 18 augustus 2022 werd zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij uitvoerig de mogelijkheid om haar vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijkeheden uiteen te zetten, en werd haar de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Er was een tolk aanwezig die het Georgisch machtig is. De verzoekende partij werd uitvoerig en grondig bevraagd waarbij haar zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, kreeg zij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de protection officer geen afdoende vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd. Zo kwamen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden, ook de nationale beschermingsmogelijkheden en het (gebrek aan) gebruik ervan door de verzoekende partij aan bod. De verzoekende partij werd in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. De verzoekende partij meent in haar aanvullende nota dat het feit dat de bewijslast om aan te tonen dat Georgië geen veilig land van herkomst is in de procedure gevolgd door het Commissariaat-generaal wel degelijk verschil maakt en dat het dan ook duidelijk moge zijn dat de invloed van het concept veilig land van herkomst verder gaat dan op louter procedureel vlak. Zij betoogt verder dat zowel de Belgische wet als de Directive 2013/32/EU wel degelijk vertrekken van een vermoeden, waarbij de bewijslast volledig op de verzoekende partij gelegd wordt, zij dient het vermoeden van veilig land te weerleggen bij gebreke waaraan zij geacht wordt er veilig te kunnen zijn, en zij meent dat het onterecht is dat er geen verschil zou zijn voor wat betreft de bewijslast. De verzoekende partij gaat door het uiten van voormelde, algemene en eerder theoretische kritiek echter voorbij aan het concrete verloop van het gehoor in voorliggende zaak. Zij is van oordeel dat het onterecht is dat de analyse van haar nood aan internationale bescherming vanuit een negatief oogpunt gebeurde, zijnde het feit dat gelet op haar oorsprong uit een veilig land van herkomst zij in principe geen nood zou hebben aan internationale bescherming. Zoals blijkt uit de notities persoonlijk onderhoud opgenomen in het administratief dossier, werd de verzoekende partij echter wel degelijk in de gelegenheid gesteld om de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt echter niet dat zij in haar mogelijkheden dienaangaande zou zijn beknut doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst. De verzoekende partij

toont dit ook niet in concreto aan. De verzoekende partij spitst haar betoog verder opnieuw toe op de beoordeling in de bestreden beslissing waar zij meent dat in huidig geding de commissaris-generaal aan de verzoekende partij verwijt niet of onvoldoende beroep gedaan te hebben op de eigen autoriteiten om haar te beschermen, dat de verwerende partij dan ook haar beoordeling in casu volledig laat afhangen van het concept veilig land van herkomst en van haar vorige COI Focus, op basis waarvan een eerdere positief advies door de commissaris-generaal gegeven werd en dat dit laatste thans niet meer het geval is. Zoals hiervoor geduid, is dergelijk betoog betreffende de bestreden beslissing niet dienstig gelet op de gronden van onderhavige beschikking en de beoordeling hierin vervat.

4.2. De verzoekende partij meent in haar aanvullende nota voorts dat de toepassing van een versnelde procedure – met verkorte termijnen – eveneens aantoont dat een minder diepgaand onderzoek nodig is, gelet op de herkomst uit een veilig land, waar het vermoeden van veiligheid heerst. Er moet over worden gewaakt dat de verzoekende partij geniet van alle procedurele waarborgen verbonden aan een “gewone” procedure, ook op het vlak van de termijnen, zo stelt zij. In de mate dat zij doelt op de termijn van vijftien werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, blijkt niet dat deze termijn werd gerespecteerd in casu. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Dit blijkt overigens ook uit de door de verzoekende partij geciteerde passage op de website van het Commissariaat-generaal in haar aanvullende nota. De Raad ziet voor het overige ook niet in welke meerwaarde deze passage en de geformuleerde kritiek bieden daar, zoals reeds geduid, de termijn van 15 werkdagen in casu niet werd gehanteerd. De verzoekende partij toont niet in concreto aan op welke wijze of in welke mate zij benadeeld is door de loutere vermelding dat een versnelde procedure werd toegepast terwijl dit de facto niet het geval is, en er in haar geval dan ook geen sprake was van een verkorte beroepstermijn. Bovendien genoot de verzoekende partij door de verlengde beroepstermijn langer bescherming tegen de vervolging waarvoor zij verklaart te vrezen evenals van een langere termijn om haar grieven te formuleren en aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. De korte termijn waarbinnen het verzoekschrift alsnog werd opgesteld is dan ook geheel te wijten aan het feit dat haar advocaat verkeerdelijk uitging van een verkorte beroepstermijn van tien dagen, hetgeen bezwaarlijk als een schending van de rechten van verdediging kan worden beschouwd.

Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, niet wegneemt dat aan de beslissing een volledig onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er nog op worden gewezen dat “volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116). Hoe dan ook heeft de Raad, ten gevolge van het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is en het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissing, het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en ex nunc onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden beoordeeld op basis van een andere rechtsgrond, zoals te lezen staat in onderhavige beschikking, en met eerbiediging van de rechten van verdediging. Waar de verzoekende partij nog de mening is toegedaan dat zij eveneens verstoken zou blijven van een aantal procedurele garanties nu het duidelijk is dat het onderzoek binnen het kader van de versnelde procedure van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet gebeurde, maakt zij haar grief niet concreet en is deze dan ook niet dienstig.

5. De verzoekende partij slaagt er niet in een actuele en concrete vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

5.1. Op de vraag wat zij vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, antwoordt de verzoekende partij dat zij niet weet wat er zal gebeuren, dat zij veel problemen heeft gehad met mensen, dat haar eigendom in beslag werd genomen en dat zij werd aangevallen. Zij vreest dat hetzelfde zal gebeuren als zij terugkeert (administratief dossier, deel 7, Vragenlijst CGVS 14 juni 2022 (hierna afgekort: Vragenlijst CGVS) 3.4). Als antwoord op de vraag waarom zij dit denkt en op de vraag een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst, stelt de verzoekende partij dat ze alles in beslag genomen hebben wat ze de afgelopen 15 jaar bereikt had, en dat ze haar niet meer toestaan om haar activiteiten verder te zetten en haar zaken weer te hervatten. De verzoekende partij licht verder toe dat haar problemen zijn gestart in juni 2019. Ze zijn eerst begonnen met haar af te dreigen en te vervolgen, vroegen om onmiddellijk taksen te betalen en ze was hierdoor verplicht om één van haar terreinen te verkopen. Ze “moest bij ministeriële wet biologisch afbreekbare voorwerpen produceren” en haar hele eigendom werd in beslag genomen. Na haar terugkeer in augustus 2019, na een maand in Nederland te hebben verbleven, verergerden de zaken en “ze bleven me verbaal en fysiek bedreigen. Ze sloopten me psychisch. Ik hield het

niet meer uit want ze hebben me geen mogelijkheid gegeven om verder te leven”, zo verklaart de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS 3.5).

Uit de verklaringen van de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt het echter om één concreet incident te gaan (administratief dossier, deel 4, notities persoonlijk onderhoud, 18 augustus 2022, (hierna afgekort: NPO) p. 11-14). In juni 2019 werd het magazijn van de verzoekende partij verzegeld zonder reden (NPO, p.11). De reden voor de sluiting stelt ze niet te kennen (NPO, p. 12). Toen de verzoekende partij naar de directeur ging om een “babbeltje” te doen, omdat zij er heel veel goederen had, al haar documenten en papieren, “alles”, daar lag en alles gesloten was, werd zij gevraagd om het terrein te verlaten. Na bij het buitengaan tegen de security iets te hebben gezegd, werd zij door 8 tot 10 mensen uitgescholden, ontstond een verbale discussie, werd de verzoekende partij aan de handen vastgebonden en werd zij geslagen (NPO, p.11). De politie kwam ter plaatse. Ze zouden een onderzoek voeren en de verzoekende partij dan oproepen (NPO, p. 13). Kort nadien vertrok de verzoekende partij naar Nederland, een reis die reeds was gepland voor de sluiting van haar bedrijf. Voor haar vertrek hebben geen andere concrete incidenten plaatsgevonden en ook na haar terugkeer uit Nederland is er niets meer gebeurd, zo blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij. Ze verwijst nog naar lopende procedures bij de rechtbank in verband met de registratie van een stuk grond die door haar werden opgestart en die worden opgevolgd door een advocaat (NPO, p. 14).

Er moet dan ook worden vastgesteld dat, daar waar de verzoekende partij vooreerst gewag maakt van aanhoudende verbale en fysieke bedreigingen, zij vervolgens slechts één concreet incident beschrijft. Dit tast de geloofwaardigheid van de door haar eerder voorgehouden aanhoudende bedreigingen en bijgevolg van haar voorgehouden vrees dan ook aan. Bovendien blijken er ook na haar terugkeer uit Nederland geen incidenten meer te hebben plaatsgevonden. De verzoekende partij maakt een concrete en actuele vrees bij terugkeer naar Georgië dan ook niet aannemelijk.

5.2. Voorts verklaart de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij actief was bij een politieke organisatie waarna zij verwijst naar “De Nationale Beweging” en “2 politieke organisaties die samen zijn nu samen met de Nieuwe Rechtsen”, beschrijft zij haar functie als: “En van +- 1999 tot 2003 activist en lid van De Nieuwen van de Rechts Vervolgens vanaf eind 2005 na de reorganisatie van de vermelde partij werd ik lid van de Nationale Beweging” en de activiteit als: “Ik maakte publiciteit en financierde de beiden en ik nam deel bij activiteiten en in 2002 was ik lid van de verkiezingscommissie voor Nieuw Rechts”. Op de vraag naar het verband met het risico of de vrees bij terugkeer antwoordt de verzoekende partij: “Omdat ik hen financierde viseren ze me denk ik.” en wanneer wordt gevraagd naar het bedrag waarmee zij de Nationale Beweging in 2018 heeft gefinancierd, verduidelijkt zij: “40 000 à 50 000 lari.” (Vragenlijst CGVS, 3.3).

Op de vraag op het Commissariaat-generaal waarom zij gevisieerd werd, luidt het antwoord van de verzoekende partij echter dat zij niet kan zeggen dat zij openlijk sympathie heeft voor de één of andere politieke partij, maar geen fan is van de Georgische Droom. Verder stelt zij geen lid te zijn van één of ander partij, maar het niet zo moeilijk is om lid te worden als je dat wilt. De verzoekende partij zet verder uiteen dat zij vroeger wel affiniteit had met een andere partij maar nu niet, dat zij geen lid is, maar wel aanhanger. Na verdere bevraging geeft zij aan aanhanger te zijn van de Nationale beweging en verduidelijkt zij dat ze financiële ondersteuning heeft geboden, ongeveer een totaalbedrag van 250 000 Lari. Wanneer de vraag wordt gesteld waarom zij er dan geen lid van is, stelt ze het niet te weten en “ik had geen wil en geen nood aan” (NPO, p. 14-15).

De verzoekende partij diste bij haar opeenvolgende gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal dan ook zeer uiteenlopende en tegenstrijdige verhalen op omtrent haar lidmaatschap van een politieke partij. Ook deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas danig op de helling. Door in haar verzoekschrift te onderlijnen dat zij een specifiek profiel zou hebben daar zij gedurende vele jaren een “tegenstander partij” gefinancierd heeft, slaagt zij er niet in hier een ander licht op te werpen.

5.3. Het geheel van de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk Georgië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

5.4. Met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.

5.5. Gelet op voormelde vaststellingen dat de verzoekende partij geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, dient zich de vraag naar nationale bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten niet aan.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat de verzoekende partij evenmin aantoonbaar dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 januari 2025 staat het volgende vermeld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP verwijst naar haar pleidooi in de 9de zaak op de rol (supra) en legt een aanvullende nota neer."

Het pleidooi in de 9de zaak op zitting, waar verzoekende partij bij monde van haar advocaat ter zitting naar verwijst, luidt als volgt (pv zitting):

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP legt een aanvullende nota neer en geeft uitleg hierbij: er is het probleem dat haar land niet langer als veilig land wordt beschouwd (geschrapt van de lijst veilige landen), bovendien evolueert haar land in anti-Westerse zin met nieuwe anti-Westerse wetgeving en zijn er de recente verkiezingen. Het feit lang weg te zijn uit haar land betekent dat ze wel degelijk problemen zal kennen bij terugkeer gezien de anti-Westerse gevoelens die nu overheersen. Hiermee heeft de Raad geen rekening gehouden."

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie waarin ze louter verwijst naar het pleidooi in een andere zaak en met de door haar neergelegde aanvullende nota, geen valabele en dienstige elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 november 2024.

Verzoekende partij gaat ter zitting geheel voorbij aan het doel van de vraag tot horen. Een verzoek tot horen heeft als opzet om ter terechtzitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekende partij gaat hieraan echter volledig voorbij en blijft aldus desbetreffend manifest in gebreke. Ze gaat immers niet in het minst, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze licht ook niet in het minst toe met welke vaststellingen van de beschikking zij het niet eens is, laat staan waarom.

Wat betreft het feit dat Georgië niet langer als veilig land wordt beschouwd (geschrapt van de lijst veilige landen), wijst de Raad erop en beklemtoont hij dat dit niet nieuw(s) is, doch een vaststaand feit/element waarmee reeds terdege rekening werd gehouden. De Raad verwijst hiervoor naar in het bijzonder punt 2 en 3 van de beschikking. Door er in de aanvullende nota (opnieuw) op te wijzen dat Georgië niet op de recentste

bij koninklijk besluit vastgelegde lijst van veilige landen van herkomst staat -geenszins een nieuw gegeven dus- zonder hierover voorts nog iets concreets en dienstig op te merken, laat verzoekster geheel na een ander licht te werpen op die en de andere gronden van de beschikking.

Geheel de argumentatie hieromtrent is aldus volledig overbodig en volstrekt doelloos, daar het gegeven dat Georgië niet langer bij KB als veilig land van herkomst wordt aangeduid reeds in rekening werd genomen in de beschikking van 13 november 2024, zoals uit een eenvoudige lezing ervan blijkt. In dit verband wordt nog benadrukt dat waar artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de partijen tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis kunnen brengen, het dus om “nieuwe elementen” moet gaan. Verzoekende partij lijkt hieraan voorbij te gaan.

Verzoekende partij laat in haar summier betoog ter zitting geheel na om de in de aanvullende nota aangehaalde artikelen en rapporten, die handelen over de algemene situatie in Georgië en o.a. de recente verkiezingen aldaar alsook voorts onder meer de situatie op het vlak van mensenrechten en huiselijk geweld en de situatie van vrouwen en de LGBTQ-gemeenschap in Georgië, op haar persoonlijke situatie te betrekken. Ze betreft die algemene informatie evenmin op de beschikking, en doet hiermee geenszins afbreuk aan hetgeen hierin concreet en omstandig omtrent de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming wordt vastgesteld en geoordeeld.

Een dergelijke algemene, loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld, in gebreke.

Wat betreft de argumentatie omtrent de antiwesterse evolutie in Georgië en het feit dat verzoekende partij Georgië jaren geleden heeft verlaten en er dus reeds lange tijd weg is, en dit betekent dat ze wel degelijk problemen zal kennen bij terugkeer gezien de antiwesterse gevoelens die er nu overheersen, en het betoog dat de Raad hiermee geen rekening heeft gehouden, gaat verzoekende partij er vooreerst aan voorbij dat de bewijslast in het kader van haar beschermingsverzoek in beginsel op haar rust en het haar toekomt om op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op ernstige schade. Zij blijft hiertoe echter in gebreke. Verzoekende partij beperkt zich immers slechts tot een vaag en algemeen betoog en brengt geen concrete elementen aan om haar persoonlijke vrees/voorgehouden beschermingsnood te staven en aannemelijk te maken.

Verzoekende partij toont niet op een concrete en overtuigende wijze aan dat zij omwille van haar jarenlange verblijf buiten Georgië, dat ze in 2019 verliet waarna ze vergeefs internationale bescherming verzocht in Duitsland -waar ze 2 maal strafrechtelijk werd veroordeeld voor lichte feiten- en waarna ze naar België kwam en hier op 13 september 2021 om internationale bescherming verzocht, in Georgië vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin riskeert of bij terugkeer naar Georgië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het komt haar toe om dit *in concreto* aan te tonen, waartoe zij echter volledig in gebreke blijft.

Bovendien blijkt nergens uit de landeninformatie die voorligt dat Georgische staatsburgers die (jaren)lang elders buiten hun land van herkomst hebben verbleven bij terugkeer problemen kennen, laat staan dat zij louter omwille van hun lange afwezigheid bij terugkeer zouden worden geviséerd en bedreigd en vervolging in vluchtelingenrechtelijke riskeren, dan wel een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aldus toont verzoekende partij met haar betoog omtrent haar lange afwezigheid en de opgang van antiwesterse opvattingen in Georgië geen nood aan internationale bescherming aan.

Aangezien verzoekende partij op de zitting niet in het minst concreet ingaat op de gronden van de beschikking, laat staan hiertegen enige dienstige repliek inbrengt, blijven de in de beschikking van 13 november 2024 gedane vaststellingen onverminderd overeind. Met een dergelijk algemeen betoog, waarbij ter zitting niet in het minst concreet wordt ingegaan op de inhoudelijke vaststellingen in de beschikking doch deze daarentegen volledig ongemoeid worden gelaten, gaat verzoekende partij volledig voorbij aan het opzet van de vraag tot horen. Haar betoog is zodoende doelloos, minstens zinloos en lijkt er enkel toe te strekken de (duur van de) procedure nodeloos te verlengen.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Ingevolge het geheel van de vaststellingen wordt verzoekende partij niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS